

Arrest

nr. 275 318 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2022 met nummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VERSCHUEREN, loco advocaat B. BRIJS, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en op 26 november 1995 geboren te Luanda, Angola. Vanaf uw geboorte tot 2006, woonde u in Mabor (Cazenga). Daarna bent u verhuisd naar Kilamba Kiayi, waar u eerst in Sapu en erna in Muculungola (bij uw tante) heeft gewoond. Op 10 november 2017, bent u vertrokken naar Cuanza Norte waar u verbleef tot uw definitief vertrek uit Angola. U ging naar de middelbare school (graad 12) en heeft ook even gewerkt in een kinderpark. U was bij de Katholieke Kerk en ook bij de Kimbango Kerk. Uw ouders heeft u niet zo goed gekend. Na hun scheiding, bleven de kinderen (u inclusief) bij uw moeder. Zij moest echter herhaaldelijk naar een andere provincie voor haar werk, en na een tijd is ze niet meer teruggekomen.

Sinds 2016, was u lid van een studentenvereniging samen met drie andere klasgenoten: Y.(...), F.(...) en N.(...). De studentenvereniging was, in het algemeen, de woordvoerder van de studenten. Jullie organiseerden ook activiteiten in verband met school, sportactiviteiten en activiteiten met andere scholen onderling. Op 24 november 2017, wilden jullie een manifestatie houden om de moeilijke omstandigheden van studenten (bv. hoge inschrijvingsgelden, gebrek aan leerkrachten en schoolmateriaal) en de socio-economische situatie in het algemeen, aan te kaarten. Er werden een aantal vergaderingen gehouden, waarop u aanwezig was, om de manifestatie te plannen en jullie bezochten andere scholen om hen te stimuleren ook mee te doen. Tijdens jullie vergaderingen, reden er steeds auto's van de Serviço de Investigação Criminal (SIC, de Angolese criminele recherche) voorbij. Jullie vonden dat vreemd, maar bleven toch vergaderingen organiseren. Op 9 november 2017, werd u op de hoogte gebracht, via een schoolgenoot wiens vader bij de SIC werkte, dat de SIC klaarstond om mensen te arresteren. Vervolgens, 's ochtends op 10 november, bent u gevlucht naar Cuanza Norte met behulp van de missionarissen van de Kimbango kerk. Sommige andere leden van de studentengroep beslisten om in Luanda te blijven. Zij dachten dat het beter zou gaan door de recente presidentswissel. Toen u vertrok uit Luanda, heeft u uw telefoon uitgezet. Op 12 november, heeft u uw telefoon opnieuw aangezet om te informeren hoe het in Luanda was. Toen vernam u dat uw tante en verscheidene leden van de groep waren gearresteerd. U vermoedt dat, omdat u niet aanwezig was, ze uw tante in uw plaats hebben meegenomen. De missionarissen hebben u dan geadviseerd uw telefoon opnieuw uit te zetten en verder contact te vermijden. U heeft niets meer van de gearresteerden vernomen. Beseffende dat uw situatie risicovol was, hebben de missionarissen u geholpen Angola te verlaten. Zij hebben de nodige documenten in orde gebracht. Op 10 februari 2018, bent u vertrokken via de luchthaven in Luanda. U heeft een tussenlanding gemaakt in Portugal, waarvoor u een visum had, en kwam de volgende dag aan in België. U heeft een tijd overnacht in de Saint Boniface kerk, terwijl u zocht naar uw tante in België. Op 23 september 2018, diende u een aanvraag tot internationale bescherming in.

Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toonde u uw originele Angolese identiteitskaart. U verklaarde dat uw andere documenten, inclusief uw Angolees paspoort, zijn gestolen in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging door de Angolese autoriteiten, meer bepaald de 'Serviço de Investigação Criminal' (SIC), te vrezen naar aanleiding van uw lidmaatschap van een studentengroep en deelname aan de organisatie van een manifestatie (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 18/11/2021, hierna NPO, p. 14-15). U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te overtuigen van desbetreffende vervolgingsfeiten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Angolese autoriteiten sinds begin 2011 te maken krijgen met nietpartijgebonden jongerenbewegingen die zich organiseren via sociale media en die de lange ambtstermijn van president Dos Santos, de corruptie, de wijdverspreide armoede, het gebrek aan toegang tot de nodige sociale dienstverlening en de steeds toenemende beperkingen van de vrije meningsuiting onder het toenmalige regime aanklagen door middel van verschillende betogingen. Deze manifestaties worden soms hardhandig beantwoord door de Angolese regering en volgens verschillende bronnen zijn de meer prominente activisten slachtoffer van intimidatiescampagnes (telefoon/ huisbezoeken/ vernielen persoonlijke bezittingen) en worden ze tijdens de manifestaties geïdoleerd. Verscheidene onder hen werden reeds gearresteerd of raakten ernstig verwond. Na de verkiezing van het MPLA in augustus 2017 nam João Lourenço de presidentiële fakkel over van president Dos Santos. In 2018 rapporteert Human Rights Watch significante vooruitgang op verschillende vlakken, zoals minder restricties op het vlak van politieke en burgerrechten en minder politieke inmenging bij de functionering van de rechtbanken. De nieuwe president startte een anti-corruptie campagne die leidde tot de arrestatie van en onderzoek naar verschillende voormalige overheidsfunctionarissen, inclusief familieleden van de vorige president. In 2019 was er vooruitgang op het vlak van het respecteren van het recht op vrijheid van meningsuiting en (vredezbare) bijeenkomst en werden verschillende betogingen en marsen toegestaan over heel het land. Activisten die vreedzame protesten planden werden echter nog steeds geïdoleerd en tijdens een aantal demonstraties werden betogers gearresteerd. De betogingen en de reactie hierop van de autoriteiten in Angola worden nog steeds opgevolgd door mensenrechtenorganisaties en de media. Algemeen kan men stellen dat de eerste twee jaar nadat de nieuwe president aan de macht kwam, er een beter klimaat heerste, waarin betogingen in relatief betere omstandigheden konden plaatsvinden. (Zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier.)

Binnen deze context dient u aannemelijk te maken dat u na slechts twee deelnames aan een vergadering met het oog op het organiseren van een manifestatie, de aandacht van de autoriteiten had getrokken, in die mate dat het voor u onmogelijk werd nog langer in Angola te verblijven, of er naar terug te keren (zie NPO, p. 17, 18, 20). Hierbij kan vooreerst worden opgemerkt dat u de geplande betoging en de voorafgaande vergaderingen kort na de presidentswissel situeert (namelijk in november 2017, NPO, p. 14, 18), een periode die in Angola algemeen beschouwd wordt als vrij rustig op vlak van mensenrechten en relatief gunstig wat betreft de mogelijkheid tot vreedzame manifestatie (zie supra). Uw bewering dat uw studentenbeweging toen zij in die periode een manifestatie wenste te organiseren, van bij de voorbereiding geschaad werd door voertuigen van de recherche en dat uw collega's en uw tante ruim voor het plaatsvinden van de manifestatie gearresteerd en zelfs gefolterd werden (NPO, p. 14) is dus minstens opvallend te noemen.

Het is dan ook aan u om van deze beweerde gebeurtenissen alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.

Gezien de hierboven genoemde opvolging van de mensenrechtensituatie in Angola, die ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, is het vooreerst weinig waarschijnlijk dat, "veel mensen zijn opgepakt" (NPO, p. 23) "en ook gefolterd" (NPO, p. 14, 24), maar hier niets over is terug te vinden in de digitale geschreven pers of in mensenrechtenrapporten. Zeker aangezien uw tante en uw collega's niet enkel gearresteerd werden, maar er verder tot op heden nog steeds niemand iets van hen vernam (NPO, p. 27). Nochtans stelt u zelf ook dat wanneer mensen verdwijnen daarover wordt bericht in kranten en dat familieleden op tv verschijnen (NPO, p. 20).

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent verscheidene essentiële elementen van uw relaas bijzonder vaag, onovertuigend en soms zelf tegenstrijdig zijn.

U stelt lid te zijn geweest van een studentenvereniging die activiteiten organiseerde in verband met de school, zoals sportieve activiteiten, ook tussen de scholen onderling. Als studentenvereniging zouden jullie ook kunnen ingaan tegen bepaalde stijgingen van prijzen en bijdragen die worden gevraagd. De studentenorganisatie is de woordvoerder van de studenten in het algemeen (sic), maar er wordt niet naar jullie geluisterd (NPO, p. 16.).

U noemt vier leerlingen van uw school als lid van deze studentenvereniging, en dan waren er ook nog van andere scholen, het was immers een vereniging van scholen. Voor uw school noemt u Y.(...), F.(...), N.(...) en uzelf. U bevestigt dat dit voornamen zijn en antwoordt ontkennend gevraagd of u ook achternamen kent (NPO, p. 16, 18). Nochtans, zaten jullie samen in de klas en was u al twee jaar lid van de studentengroep (NPO, p. 19-20). Gevraagd naar namen van studenten uit andere scholen die ook in de vereniging zaten, ontkent u enige namen te weten en stelt u dat jullie elkaar 'collega' noemden.

Gevraagd hoe vaak u deze anderen zag, stelt u dat jullie een Whatsapp groepje hadden en soms ook fysiek samenkwamen (NPO, p. 16, 17). Ook van schoolgenoot M.(...), die u zou verwittigd hebben dat de SIC van plan was arrestaties te verrichten, kent u slechts de voornaam (NPO, p. 25).

Desgevraagd stelt u dat achternamen niet zo vaak gebruikt worden en men elkaar aanspreekt bij de voornaam. Later in het onderhoud stelt u met betrekking tot de leden van uw eigen school nog dat F.(...) van jullie vier de verantwoordelijke was voor jullie school (NPO, p. 21). Eigenaardig genoeg spreekt u later over "A.(...)", wanneer u het over de verantwoordelijke heeft. Gevraagd naar Anderson corrigeert u zich meteen en stelt u over "F.A.(...)" te spreken. Aangezien u eerder verklaarde geen achternamen van uw schoolgenoten te kennen, wordt u gevraagd of A.(...) dan de achternaam van F.(...) is. U stelt dit niet te weten en verklaart vaagweg dat jullie deze persoon A.(...) of F.(...) of A.F.(...) noemden (NPO, p. 25). Er kan echter niet worden ingezien waarom u dan niet meteen de volledige naam van F.(...) gaf, gevraagd naar de achternamen van uw schoolgenoten, zelfs indien u niet zeker was of het inderdaad een achternaam betreft.

Gevraagd naar uw rol binnen de groep stelt u dat u geen specifieke functie had, omdat u vaak geen verbinding had, kon u moeilijk contact houden. Gevraagd naar uw specifieke taken, stelt u dat u naar andere scholen ging uitleggen waarom jullie op straat wilden komen (NPO, p. 17). Gevraagd of dit het enige was dat u deed binnen de groep, antwoordt u bevestigend en stelt u dat je regelmatig aanwezig moest zijn om een echte functie uit te oefenen en dat lukte u niet. Vervolgens gevraagd hoe vaak jullie dan samenkwamen, stelt u dat u deelnam aan vergaderingen op 1 en 8 november (2017). Er waren voordien al vergaderingen geweest, maar daarop was u niet aanwezig. Later stelt u dat 1 november de eerste vergadering over de manifestatie was en dat er voordien slechts via Whatsapp over gesproken werd (NPO, p. 18). Nog later stelt u dan weer dat er voor de vergaderingen op 1 en 8 november wel degelijk al verschillende vergaderingen geweest waren waaraan u had deelgenomen, maar dit was om activiteiten te organiseren (NPO, p. 20). Er kan niet worden ingezien waarom u, bevroegd over de studentenvereniging waar u lid van was en de activiteiten die u daar had, aanvankelijk slechts de activiteiten aanhaalt sinds het idee voor een manifestatie was gerezen (op 1 en 8 november), waarbij u bovendien stelt dat er voordien vergaderingen waren waar u niet aan deelnam, om daarna te stellen dat u voordien wel degelijk deelnam aan vergaderingen.

Aangezien uw verklaringen over zowel de andere leden van de studentenvereniging als over uw activiteiten voor deze vereniging bijzonder vaag en weinig doorleefd zijn, wordt u later in het onderhoud opnieuw bevroegd naar uw activiteiten voor deze vereniging sinds u lid was (NPO, p. 29). U stelt nu dat er via Whatsapp geconverseerd werd en als dan echt een fysieke vergadering was, sprak meestal iemand van jullie af met één of een aantal personen van die andere school (NPO, p. 30). U zou zelf een tiental keer naar andere scholen gegaan zijn om daar activiteiten te organiseren zoals bijvoorbeeld een vriendschappelijke voetbalmatch (NPO, p. 30), activiteiten die u eerder, gevraagd naar uw specifieke taken binnen de groep, in het geheel niet noemde (zie supra). Gevraagd met wie u zoal afsprak op die andere scholen, stelt u dat uw taak was om uitnodigingen te doen en dat u van klas naar klas ging om mensen over de activiteit die ging plaatsvinden te vertellen. Gevraagd of u iemand bij naam kent die u op andere scholen zou spreken, antwoordt u ontkennend en stelt u dat u voor iedereen sprak, niet met één specifiek persoon. Nochtans stelde u eerder juist dat iemand van jullie met één of een aantal van die andere school zou afspreken (NPO, p. 30). Betreffende dit laatste, gevraagd hoe u dan wist wie u moest aanspreken op deze andere school, stelt u dat de verantwoordelijke was ingelicht over uw komst. Gevraagd wie de verantwoordelijke dan was, stelt u dit niet te weten (NPO, p. 30).

Er kan slechts geconcludeerd worden dat uw verklaringen over de andere leden en over uw activiteiten voor studentenvereniging waartoe u behoort zou hebben bijzonder vaag blijven en dat uw antwoorden ad hoc wisselen naargelang de vraagstelling.

U verklaarde dat de manifestatie die uw vereniging ging organiseren tot doel had de moeilijke omstandigheden van studenten, hoge inschrijvingsgelden, gebrek aan leerkrachten en schoolmateriaal, en in het algemeen de socio-economische situatie van het land aan te klagen (NPO, p. 17). Omtrent de oorsprong van het idee een manifestatie te organiseren bent u bijzonder vaag. U stelt slechts dat het idee is gerezen tijdens WhatsApp conversaties. Nogmaals gevraagd wie dan met het idee afkwam, stelt u dit niet te weten. Nog merkwaardiger, verklaart u zelfs niet te weten of het iemand van uw eigen school (één van uw drie klasgenoten) was of iemand van een andere school. Het is zeer onwaarschijnlijk dat tijdens de vergaderingen nooit is gezegd van wie het idee kwam, of dat u niet met uw klasgenoten heeft gesproken over wiens idee het was (NPO, p. 18). Minstens zou men verwachten dat u weet of dit idee

van uw klasgenoten kwam (de drie collega's van uw eigen school zaten immers ook in uw klas, NPO, p. 20, 21), of van buiten de school.

Er dient te worden vastgesteld dat u, die beweert twee jaar lang tot een studentenvereniging te hebben behoord, ondanks herhaaldelijk aandringen geen enkele andere persoon kan noemen die betrokken was bij deze organisatie, tenzij uw eigen klasgenoten. Nochtans stelt u zelf dat het een "vereniging van scholen" was, met als voornaamste activiteit het organiseren van interschoolse activiteiten en het verdedigen van de belangen van studenten. Heel de doelstelling van een dergelijke organisatie is juist het contact met die andere scholen.

Komt daarbij dat u tot twee maal toe aanwezig zou zijn geweest op een fysieke vergadering over de manifestatie die jullie zouden gaan organiseren en waarbij ideeën werden uitgewisseld en beslissingen genomen over het af te leggen traject en het drukken van affiches. Naar eigen zeggen waren er veel mensen van andere scholen aanwezig. (NPO, p. 18, 19.) Uw onmogelijkheid ook maar één iemand van buiten uw klas bij naam te noemen, die ook betrokken was bij de activiteiten die u in het kader van deze studentenvereniging had, maakt dat u geenszins overtuigt in Angola tot een studentenvereniging behoord te hebben, waardoor bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat deze vereniging een manifestatie wilde organiseren, en u om die reden vervolging te vrezen hebt van de autoriteiten.

Bovenstaande conclusie wordt enkel verder versterkt door volgende elementen.

Gevraagd of er voordien al manifestaties waren geweest met hetzelfde doel, antwoordt u dat er wel manifestaties zijn geweest, maar dat deze ruimer waren en dat mensen hierbij ook verdwenen (NPO, p. 20). Nochtans vond er, bijvoorbeeld, op 30 januari 2016 nog een studentenbetoging plaats tegen de toegenomen prijs van het universiteitsgeld, waarbij overigens ook geen arrestaties werden uitgevoerd. Daarnaast, waren er ook acties van leerkrachten (zie administratief dossier). Er mag verwacht worden dat iemand die een manifestatie gaat organiseren in een land waar dit naar eigen zeggen een risicovolle onderneming is (NPO, p. 20), zich informeert over eerdere initiatieven die reeds genomen werden omtrent dezelfde problemen, minstens dat hij hiervan op de hoogte raakt tijdens het organiseren van de manifestatie en tijdens de interactie met andere manifestanten.

Wat betreft de organisatie van de manifestatie, stelt u dat "we vonden het wel vreemd dat telkens als we een vergadering hadden, er auto's van de recherche SIC langsreden. Dat vonden we heel vreemd, want er was nergens informatie over te vinden. Dus we dachten dat er info gelekt werd" (NPO, p. 14). Nochtans verklaart u later dat u naar scholen ging om studenten uit te nodigen deel te nemen, zo was M.(...) immers ook op de hoogte, en stelt u een brief te hebben geschreven naar de school over jullie aankomende manifestatie (NPO, p. 14, 24-26, 31). Deze verklaringen staan in schril contrast met uw eerdere bewering dat er nergens informatie te vinden was over deze manifestatie.

Ook uw verklaringen over de bron van uw informatie omtrent de uiteindelijke arrestaties is bijzonder vaag. Gevraagd hoe u wist van die arrestaties, antwoordt u "ik had gebeld naar een vriend van mij die ook in KilambaKiayi woonde, maar niet naar dezelfde school ging en evenmin lid was van die vereniging" genaamd 'D.(...)'. Ook van hem kent u geen achternaam. Hij had u verteld dat een wagen van SIC naar de school was gegaan en dat er mensen waren opgepakt. Gevraagd naar hoe D.(...) dit wist, antwoordt u dat hij dicht bij die school woonde. Nogmaals gevraagd naar hoe hij dit wist, antwoordt u enkel "toen ik in Cuanza Norte heb gebeld naar D.(...) om te vragen hoe het was en ook omdat hij dicht bij school was. Ik vertelde hem dat ik niet in Luanda was. Hij zei slim van me, omdat mensen waren opgepakt en ook gefolterd. Dat is de enige info die ik heb van hem." Wanneer u later werd gevraagd of D.(...) u nog iets meer over de gearresteerden heeft verteld, verklaart u "het enige wat hij wist te zeggen, was dat niemand is teruggevonden. Hij heeft het op de manier gezegd dat we normaal spreken. Hij heeft gezegd 'je weet goed genoeg wat er gebeurt met mensen die zijn opgepakt'" (NPO, p. 22, 24, 27). Het moet bijgevolg worden geconcludeerd dat uw beweringen over de (vele) arrestaties en folteringen is gebaseerd op één, vage, getuigenis, waarna u opvallend weinig moeite gedaan hebt om te achterhalen wat er nu eigenlijk juist gebeurd is. Zo heeft u geen idee hoeveel mensen gearresteerd werden en stelt u dat u slechts weet dat het er "veel" zijn, waaronder uw drie klasgenoten en dat u van de anderen geen weet heeft. In de WhatsAppgroep waar iedereen in zat, zou ook niets meer verstuurd zijn na de arrestatie (NPO, p. 22, 23).

U blijkt zich zelfs, toen u nog in Angola was, volledig afgesloten te hebben en slechts getracht te hebben zich te informeren via het internet toen u reeds bij uw tante (in België) verbleef (NPO, p. 22, 23). Ook uw verklaringen over de betrachtingen van u en uw tante in België om via contact met uw thuisland aan meer informatie te bekomen over de situatie daar, wisselen ad hoc naargelang de vraagstelling en komen

bijgevolg weinig doorleefd over. Gevraagd of u geprobeerd heeft met iemand contact op te nemen, stelt u dat u gestopt bent met Facebook om zo weinig mogelijk contact te hebben, maar dat uw tante regelmatig belt om nieuws te horen over de tante die gearresteerd werd, tot nu toe zonder nieuws te ontvangen (NPO, p. 26). Gevraagd of uw tante weet wat jullie familie in Angola doet om informatie over uw gearresteerde tante te krijgen, antwoordt u kortweg "ik denk het wel". Gevraagd wat ze dan zoal doen, stelt u dat het al weer enige tijd geleden is, maar dat uw tante de familie vroeg in de mortuaria te gaan kijken. Gevraagd of uw tante dan ook informeerde naar uw vrienden, antwoordt u aanvankelijk ontkennend. Wanneer wordt opgeworpen of u haar dan niet vroeg dit te doen stelt u plots dat ze er wel degelijk naar gevraagd zal hebben, maar dat de personen waarmee zij contact heeft hen niet kennen. Ze zou ook gevraagd hebben naar de school te gaan en te vragen of er daar informatie was, maar niemand was op de hoogte. Gevraagd of u nog contact heeft met Die, stelt u dat het de laatste tijd niet lukt hem te contacteren en dat hij slechts wist te zeggen dat niemand is teruggevonden (zie supra) (NPO, p. 27).

Er kan moeilijk worden aangenomen dat u uw land van herkomst zou verlaten zonder, op welke manier dan ook, alles te doen wat mogelijk is om te weten te komen hoeveel mensen er gearresteerd zijn en wat er van hen geworden is, bijvoorbeeld via de nummers die u heeft door de WhatsAppgroep van de studentenvereniging. Uw vage, wisselende verklaringen over wat er nu eigenlijk gebeurde en hoe u (niet) meer informatie trachtte te verkrijgen, getuigen van weinig interesse in de opvolging van uw problemen in Angola, wat onverenigbaar is met een ernstige vrees voor vervolging.

Ernaast is ook uw zeer beperkte, en soms zelfs foutieve kennis, omtrent de politieke situatie en manifestaties in Angola opvallend. Gevraagd naar voorbeelden van andere manifestaties, kunt u, ondanks dat u zelf stelt "er zijn er verschillende geweest", enkel twee vage voorbeelden geven. De eerste blijkt uiteindelijk zelfs niet te zijn doorgegaan en u was niet in staat zich een jaar te herinneren (NPO, p. 25-26). Als tweede voorbeeld, verwijst u naar de zeer gemediatiseerde zaak van '15+2'. U verklaart hierover dat het gaat om dertien jongeren en nadien nog twee meisjes, die zijn opgepakt tijdens een manifestatie. Later, verwijst u ineens naar vijftien jongens en twee meisjes. Geconfronteerd met het verschil in uw verklaringen, stelt u opnieuw dat "het zijn er dertien en dan zijn er nog twee meisjes bijgekomen en werden ze 15+2 genoemd." Gevraagd naar hun namen, kan u enkel Luaty Beirao en Nito Alves geven. U stelt verder ook nog, gevraagd naar wat er na hun arrestatie is gebeurd, "die zijn opgepakt, veroordeeld en een aantal zijn gevlucht, bijvoorbeeld naar Portugal en Spanje." U verklaart ook nog dat het niet duidelijk is waarom zij juist zijn opgepakt (NPO, p. 26, 31). Ten slotte, stelt u dat er een '15+2 protest' was in mei 2016.

*Met uitzondering van de twee namen, zijn uw verklaringen geheel foutief. '15+2' bestaat immers uit zeventien mensenrechtenactivisten. Dertien personen werden gearresteerd tijdens een boekbespreking waarop Gene Sharp's *From Dictatorship to Democracy* werd gelezen en vreedzame methoden van protest werden besproken. Twee dagen later werden nog twee activisten gearresteerd. De autoriteiten klaagden ook twee vrouwelijke activisten aan, maar zij werden niet vastgehouden. De vijftien gearresteerden werden in voorhechtenis gehouden. Dan, op 28 maart 2016, werden de zeventien mensenrechtenactivisten allemaal veroordeeld tot gevangenisstraffen variërend van twee jaar en drie maanden tot acht jaar en zes maanden voor de misdrijven 'voorbereidende handelingen van rebellie' en 'vereniging van misdadigers'. Op 29 juni 2016, werd hun gevangenisstraf omgezet in huisarrest door het Angolese hooggerechtshof. Vervolgens, in februari 2017, werd gerapporteerd dat alle '15+2' mensenrechtenactivisten vrij waren en dat alle aanklachten waren weggefallen. Ten slotte, is er ook niets in de digitale geschreven pers of mensenrechtenrapporten te vinden over een '15+2 manifestatie' in mei 2016 (zie administratief dossier).*

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde uw originele Angolese identiteitskaart voor bij DVZ, dewelke uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunt, dewelke niet meteen ter discussie staan. U legde geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 23 november 2021. Wat betreft de opmerking omtrent de brief die naar de school gestuurd werd, kan slechts worden vastgesteld dat deze opmerking strijdig is met uw verklaringen voor

het CGVS waar u eerst stelde dat u een brief had geschreven en vervolgens dat hierop geen antwoord was gekomen (NPO, p. 26). Betreffende de opmerking omtrent het contact met uw broers en zussen, het CGVS heeft hiermee rekening gehouden, maar deze is niet van die aard dat ze een ander licht werpt op bovenstaande beoordeling. Ten slotte, wat betreft de opmerkingen dat in Angola enkel de voornaam wordt gebruikt of de naam van de wijk en u hierdoor moeilijk achternamen weet, moet worden gesteld dat, zoals in elk land, personen moeilijk te identificeren zijn aan de hand van slechts één naam, en de meesten dus wel degelijk onder meerdere namen gekend zijn. Sowieso neemt het feit dat u niet van iedereen de volledige naam kan kennen, niet weg dat u veronderstelt wordt de verschillende personen die u in uw asielrelaas aanhaalt consequent op dezelfde manier te benoemen. Het kan verwacht worden dat u, minstens, de achternaam kent van drie personen waar u gedurende twee jaar mee in een studentengroep hebt gezeten en waarmee u in dezelfde klas zat. Bovendien, was u zelfs niet in staat ook maar één naam te geven van de leden van andere scholen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het “zorgvuldigheidsbeginsel, de algemene verplichting van voorzichtigheid en de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen als beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht deze aan de hand van volgend betoog te weerleggen:

“I. Geloofwaardig en coherent asielrelaas van verzoeker

2. Uit het geheel van de verklaringen blijkt dat verzoeker gedurende het gehele onderhoud op consequente wijze zijn asielrelaas heeft toegelicht. Het betreft aldus een coherent en geloofwaardig asielverhaal zonder noemenswaardige tegenstrijdigheden.

De verschillende argumenten aangehaald door het CGVS zijn niet van die aard om het geheel van deze coherente verklaringen in vraag te stellen.

2.1. Kennis over studentenvereniging - Het wordt verzoeker verweten geen preciese informatie te hebben over zijn studentenvereniging. Zo kent hij bijvoorbeeld enkel drie medescholieren bij naam, dewelke behoren tot zijn school. Het CGVS vindt dit ongeloofwaardig. Nochthans geeft verzoeker op verschillende momenten tijdens het onderhoud gedetailleerde informatie en is het ook begrijpelijk waarom verzoeker slechts de leden van zijn school bij naam kent. De conclusie van het CGVS is het gevolg van eenzijdige verklaringen en wel om de volgende redenen.

Ten eerste, stelt verzoeker dat hij vaak niet fysiek aanwezig was op vergaderingen en de communicatie, wat zijn participatie betreft, grotendeels via Whatsapp verliep (onderhoud, p. 17-18). Hij is dus reeds twee jaar betrokken bij de organisatie, maar aangaande de communicatie voornamelijk via sociale media.

Wat hij daarnaast wel fysiek deed, was naar andere scholen gaan om activiteiten aan te kondigen. Hij ging dan klas per klas af om zo'n activiteit aan te kondigen. In die zin is het dan ook niet verwonderlijk dat hij geen personen van die andere scholen specifiek bij naam kan noemen, zijn taak bestond er immers uit de desbetreffende klassen in te lichten van een activiteit waarover op voorhand reeds gecommuniceerd was. De verantwoordelijke van verzoekers school was F.(...).

Belangrijker bij deze taak van verzoeker is dan ook na te gaan of verzoeker op de hoogte is van de verschillende betrokken scholen. Dit blijkt zonder meer het geval. Gevraagd hiernaar, noemt hij immers

de scholen Area Ilis, Ana Paula, Imps, Santa Fe en laat weten dat daarnaast ook nog enkele staatsscholen meededen (onderhoud, p. 30).

De vaststelling dat verzoeker geen namen van personen van andere scholen kent, is bijgevolg niet onlogisch en niet de essentieel. De voor zijn taak relevante namen, deze van de betrokken scholen, kan hij anderzijds wel vlot opsommen.

Dat aan deze feitelijke informatie geen plaats wordt gegeven door het CGVS in zijn beoordeling, is een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht. Deze positie kan dan ook niet gevolgd worden want mist feitelijke grondslag.

Op de eerste vergadering over de manifestatie waren bovendien reeds een 30-tal mensen aanwezig, op de tweede nog meer (onderhoud, p. 19). Voor een jonge twintiger is het dan ook niet verwonderlijk dat hij de vergadering voornamelijk met zijn vrienden van de school bijwoont. Verzoeker maakte bovendien duidelijk zelf niet de leider te zijn van zijn school. Dit verklaart bijkomend waarom verzoeker niet in het bijzonder namen kan noemen van leden van andere scholen.

Aangaande de naam van de leider van zijn school, F.(...), dient hierbij nog opgemerkt te worden dat het CGVS het eigenaardig vindt dat deze persoon ook met A.(...) of A.F.(...) wordt aangesproken zonder dat verzoeker kan bevestigen of Anderson zijn achternaam is. Consequent vraagt het CGVS overigens naar de achternaam van personen dewelke verzoeker steeds niet kan geven omdat de scholieren elkaar in Angola met de voornaam aanspreken (onderhoud, p. 25). Het is dan ook niet redelijk hier zo'n belang aan te hechten, wetende dat verzoeker over veel andere zaken wel gedetailleerd is.

In Angola

Ten tweede, maakt verzoeker duidelijk dat, wat de voorbereidingen, van de manifestatie betreft, er twee fysieke vergaderingen hebben plaatsgevonden, zijnde op 1 en 8 november. Op deze vergaderingen was hij fysiek aanwezig.

Daarvoor waren er uiteraard ook reeds andere vergaderingen, bijvoorbeeld aangaande de organisatie van voetbalwedstrijden tussen ploegen van verschillende scholen. Hieraan nam verzoeker meestal geen deel, zoals hij aangeeft tijdens het onderhoud (zie onderhoud, p. 18-20).

Het CGVS verwacht echter de organisatie van de verschillende studentenactiviteiten met de specifieke organisatie van de manifestatie tegen onder meer de hoge inschrijvingsgelden. Dat verzoeker meldt reeds op voorgaande vergaderingen aanwezig te zijn betreft dus niet deze aangaande de manifestatie. Door beide met elkaar te verwisselen, geeft het CGVS de indruk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn deelname aan fysieke vergaderingen. Dit is echter niet juist. De vergaderingen aangaande de activiteiten dienen gescheiden beoordeeld te worden van deze over de manifestatie.

Daarnaast maakt verzoeker eveneens duidelijk dat hij meestal niet aanwezig is op die andere vergaderingen, maar deze voornamelijk volgt via Whatsapp. Dat verzoeker stelt dat er voordien reeds vergaderingen waren waarop hij niet aanwezig was, is bijgevolg hoegenaamd niet strijdig met zijn verklaringen dienaangaande. Het CGVS lijkt echter "niet" met "nooit" te verwarren.

Ten derde, kan verzoeker wel degelijk specifieke informatie over de geplande manifestatie geven. Zo ging de vergadering door op de campus van Ana Paula en zou de manifestatie plaatsvinden op 24 november 2017. De mars zou vervolgens beginnen aan de begraafplaats van Santana en eindigen aan de Primero de Maio. Het thema van de manifestatie zou ten slotte het hoge schoolgeld en het gebrekkige niveau van het lerarenkorps behelzen (onderhoud, p. 19).

Verzoeker geeft dus op verschillende punten zeer precieze data welke het CGRA in niets meeneemt in zijn beoordeling. Dit toont aan hoe eenzijdig verzoekers verklaringen beoordeeld zijn.

Ten vierde, ook de vermeende vaagheid over de oorsprong van het idee van de manifestatie kan niet gevolgd worden. Verzoeker stelt dat dit idee organisch gegroeid is via berichten op Whatsapp en hij dus finaal niet kan aanduiden van wie het idee van de manifestatie kwam. Dit is, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, hoegenaamd niet vreemd. Jongere generaties communiceren ook over serieuzere thema's vaak op informele en horizontale wijze wat dus tegengesteld is aan een duidelijke verticale, hiërarchische communicatielijn.

Een idee ontstaat hierbij geleidelijk en op basis van de heersende groepsdynamiek. Dat niet geweten is wie het idee lanceerde, is binnen zo'n wijze van communiceren dus niet de uitzondering, maar eerder de regel. Verzoeker geeft dit ook duidelijk aan (onderhoud, p.19): [citaat]

Dat verzoeker dus niet weet bij wie het idee juist ontstaan is, kan dan ook niet gevolgd worden. De elementen uit het dossier laten deze conclusie niet toe.

Besluit - Uit bovenstaande analyse blijkt manifest dat verwerende partij onzorgvuldig is bij het verzamelen van alle relevante elementen in haar beoordeling. Sommige zaken als zijn precieze kennis over de plaats van de manifestatie, het tijdschema als de verschillende scholen die deelnemen worden geheel wegge laten. Verklaringen aangaande zijn andere activiteiten als lid en deze met betrekking tot manifestatie worden met elkaar verward wat tot vermeende tegenstrijdigheden leidt. De beslissing schendt op die wijze manifest het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt inderdaad in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze voorbereidt, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat alzo de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

Het niet correct opnemen van alle relevante elementen is daarnaast evenzeer een schending van de materiële motiveringsplicht.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Zoals bovenstaande analyse aantoont, steunt de bestreden beslissing niet op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht dient dus aangenomen te worden.

Uit het geheel van zijn asielrelaas blijkt dan ook een gegronde vrees op vervolging waardoor hem het statuut van vluchteling moet worden verleend zoals beschreven in de zin van artikel 48/3 Vw, minstens de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b).

2.2. De observaties door inlichtingendienst SIC - Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat de veiligheidsdiensten studentenbewegingen nog in het oog hielden na de inauguratie van de nieuwe president João Lourenço in augustus 2017.

Hoewel er inderdaad verbeteringen zijn waar te nemen na deze machtswissel, kan onmogelijk besloten worden dat praktijken als illegale arrestaties tot het verleden behoren. Onderstaande passage uit het Human Rights report 2018 van de Amerikaanse ambassade maakt dit duidelijk:

[citaat]

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, is de mensenrechtensituatie in de maanden na de machtsoverdracht dus niet van dien aard dat schendingen door de SIC eenvoudigweg als onwaarschijnlijk kunnen beschouwd worden.

In concreto, is het, in lijn met dit Amerikaans mensenrechtenrapport, een realistisch scenario dat studenten die een betoging organiseren om het falend onderwijsbeleid aan te kaarten, verklikt worden bij de SIC door een overheidssympathisant uit de buurt met verdwijningen en zelfs buitengerechterlijke executies tot gevolg, dit zoals bovenstaande passages aangeeft.

Verzoeker kan hier echter geen bewijzen van voorleggen en dit wordt hem in hoge mate aangerekend. Het CGVS beschouwt immers het asielrelaas door dit ontbreken van bewijs weinig waarschijnlijk en gaat als gevolg van deze vermeende onwaarschijnlijkheid het gehele onderhoud van verzoeker eenzijdig afwijzend beoordelen.

Het is in deze gepast in herinnering te brengen dat rekening moet worden gehouden met de richtlijnen van het EHRM (zie o.a. Bahaddar / Nederland, 19 februari 1998, §45, Recueil 1998-1 en EHRM 23 augustus 2016, zaak J.K./Zweden, 59166/12, punt 92) die stelt dat directe bewijzen niet altijd mogelijk zijn of kunnen bekomen worden en het gebrek daaraan niet op zich bepalend kan zijn om de aanvraag negatief te beoordelen.

Een dergelijk bewijs van arrestaties door de SIC kan in de gegeven omstandigheden inderdaad moeilijk geleverd worden. Verzoeker vertrekt immers de dag volgend op deze waarop hij van zijn schoolgenoot Maggie hoort over de mogelijke arrestaties door de SIC, zijnde 10 november 2017. De vader van verzoekers schoolgenoot werkt bij deze politiedienst.

Zijn verklaringen over deze feiten zijn over het geheel coherent. Geen enkele tegenstrijdigheid kan verzoeker worden aangerekend gedurende het hele onderhoud. Bovendien kan hij concrete informatie geven op de hem gestelde vragen over de SIC, zoals blijkt uit volgend fragment uit het onderhoud (p. 24): [citaat]

2.3. Informatie aangaande uitgevoerde arrestaties - Het wordt ten slotte verweten aan verzoeker dat hij weinig informatie heeft aangaande de effectief uitgevoerde arrestaties en verdwijningen. Nochtans is hier een verklaring voor die redelijk is en aannemelijk.

Ten eerste, heeft verzoeker uit angst zeer scherp gereageerd op mogelijke arrestaties door de SIC door onmiddellijk op 10 november 2017 te vertrekken naar Cuanza Norte. Uit angst wilde hij niet ook niet langer communiceren via Whatsapp. In een dergelijke situatie is dat allesbehalve vreemd.

Ten tweede, dient opgemerkt te worden dat verzoeker snel contact heeft opgenomen met een vriend, Die, om meer informatie te verkrijgen over de mogelijke arrestaties. Zo heeft hij deze vriend reeds op 12 november gebeld nadat hij hersteld was van de eerste schok van de vlucht.

Dat hij hierbij verneemt dat verschillende personen gearresteerd zijn, maakt het plausibel dat niemand van de betreffende Whatsapp groep hierin nog berichten heeft geplaatst, of zelfs heeft kunnen plaatsten. Een andere lezing van de feiten waarbij verzoeker vage kennis over de arrestaties wordt verweten, gaat er bijgevolg van uit dat verzoeker niet de waarheid vertelt, dit echter zonder hiervoor enige, objectieve elementen aan te brengen. Deze lezing kan dan ook niet gevolgd worden.

Gezien zijn eerste hevige reactie (het onmiddellijk onderduiken op 10 november 2017) is het daarnaast geheel logisch dat verzoeker zich na het nieuws over de arrestaties van collega's nog meer afschermd van alle mogelijke communicatiemiddelen, dit uit angst om gevonden te worden.

Vlak na zijn aankomst in België is hij zijn GSM kwijtgespeeld toen hij als vluchteling overnachtte in de Sint-Bonifatiuskerk in de Matongewijk te Elsene. Met zijn nieuw nummer heeft hij geen toegang tot zijn oude Whatsapp vrienden. Dit maakt dat hij nu voornamelijk via zijn tante in België bijkomende inlichtingen probeert te verkrijgen via de achtergebleven familie in Angola, echter voorlopig zonder resultaat.

Ten derde, deelt hij mee dat zijn tante in België probeert bijkomende inlichtingen te verkrijgen via de achtergebleven familie in Angola, echter zonder resultaat. Het CGVS acht het niet doorleefd dat hij dit niet zelf probeert. Verzoeker wenst echter te bendrukken dat de feiten een diepe indruk op hem hebben gemaakt en hij zich eerder op afstand wenst te houden. Vandaar dat hij niet echt contact zoekt en dit overlaat aan zijn tante (onderhoud, p. 26-27). Dit is geheel te begrijpen voor een jongeman die halsoverkop bedreigd wordt, onderduikt en zijn land verlaat.

Uit bovenstaande redenen is het aannemelijk gemaakt waarom verzoeker niet over bijkomende informatie beschikt. Hiervoor zijn geen tegenindicaties te vinden in het onderhoud, tenzij men verschillende elementen uit zijn verklaringen uit de beoordeling houdt.

Dit maakt dan ook dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is en een schending van de materiële motiveringsplicht uitmaakt.

Bovenstaande analyse van verzoekers verzoeken verklaringen toont bijgevolg aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 heeft, minstens recht heeft op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van deze wet. Een schending van deze artikelen dient dan ook vastgesteld te worden.

3. Ten slotte wenst verzoeker te onderlijnen dat zijn engagement van redelijke recente datum is. Zo was hij lid van de studentenvereniging vanaf 2016. Op dat ogenblik ging hij nog niet naar manifestaties uit angst voor gewelddadig politieoptreden (onderhoud, p. 20). Zijn politieke bewustwording is dus eerder van recente datum en kent een geleidelijke groei.

Hierboven is reeds aangegeven hoe verzoeker in het begin zich ook eerder afzijdig hield en pas bij de voorbereidingen van de manifestatie in november 2017 zich meer engageert. In die zin kan de vaststelling dat verzoeker niet spontaan verwijst naar de studentenmanifestatie van 30 januari 2016 als ernstige tegenstrijdigheid in zijn asielrelaas niet weerhouden worden. Hetzelfde geldt voor zijn gebrekkige kennis van de '15+2' zaak."

Verzoeker betoogt verder dat voor het geval er nog onduidelijkheden bestaan, hem het voordeel van twijfel moet worden toegekend.

Tot slot haalt verzoeker relevante landeninformatie aan, waaronder de door het CGVS gebruikte bronnen, en stelt hij dat hieruit kan worden afgeleid dat betogingen in het algemeen enigszins minder repressief worden aangepakt maar dat praktijken van arrestaties, intimidaties, illegale opsluitingen, verdwijningen en buitengerechtelijke executies blijven plaatsvinden in Angola na de machtsovername. De milde conclusie van de commissaris-generaal aangaande de veiligheidssituatie en de mensenrechtenschendingen in Angola stemt volgens verzoeker dus niet overeen met wat zijn bronnen vertellen.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart Angola te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Angolese criminele recherche, meer bepaald de ‘Serviço de Investigação Criminal (hierna: SIC), naar aanleiding van zijn lidmaatschap van een studentengroep en zijn deelname aan de organisatie van een manifestatie ter verbetering van de omstandigheden voor studenten in Angola.

4.2. Beide partijen stellen objectieve landeninformatie ter beschikking, die zich enerzijds in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, stuk 7) en anderzijds wordt aangehaald in het verzoekschrift en/of geciteerd (COI Focus “Angola: Jongerenbeweging”, update 7 december 2021; Human Rights Watch “Angola: Events of the World 2019”, 2020; US Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “2019 Country Reports on Human Rights Practices: Angola”; Human Rights Watch “Angola: Events of 2018”, 2019; ACLED, “Angola – september 2017 update”, 22 september 2017; Frontline Defenders, “Case History: Angola 15 + 2”, last update 30 juni 2016; Human Rights Watch, “Angola: Events of 2017”, 2018; Human Rights Watch, “World Report 2022, Country Chapter: Angola”; African Arguments van 9 maart 2022; Amnesty International Report Angola 2020).

Uit geheel van deze informatie blijkt dat de Angolese autoriteiten sinds begin 2011 te maken krijgen met niet-partijgebonden jongerenbewegingen die zich organiseren via sociale media en die de lange ambts-termijn van president Dos Santos, de corruptie, de wijdverspreide armoede, het gebrek aan toegang tot de nodige sociale dienstverlening en de steeds toenemende beperkingen van de vrije meningsuiting onder het toenmalige regime aanklagen door middel van verschillende betogingen. Deze manifestaties worden soms hardhandig beantwoord door de Angolese regering en volgens verschillende bronnen zijn de meer prominente activisten slachtoffer van intimidatiescampagnes (telefoon, huisbezoeken, vernielen persoonlijke bezittingen) en worden ze tijdens de manifestaties gevisieerd. Verscheidenen onder hen werden reeds gearresteerd of raakten ernstig verwond.

Na de verkiezing van het MPLA in augustus 2017 nam João Lourenço de presidentiële fakkel over van president Dos Santos. In 2018 rapporteert Human Rights Watch significante vooruitgang op verschillende vlakken, zoals minder restricties op het vlak van politieke en burgerrechten en minder politieke inmenging in het functioneren van de rechtbanken. De nieuwe president startte een anticorruptiecampagne die leidde tot de arrestatie van en een onderzoek naar verschillende voormalige overheidsfunctionarissen, inclusief familieleden van de vorige president. In 2019 was er vooruitgang op het vlak van het respecteren van het

recht op vrijheid van meningsuiting en (vreedzame) bijeenkomst en werden verschillende betogingen en marsen toegestaan over heel het land.

Hoewel kan worden gesteld dat er enige verbetering merkbaar is en betogingen in het algemeen minder repressief worden aangepakt, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Angolese veiligheidsdiensten zich blijven schuldig maken aan intimidatie van en politiegeweld tegen deelnemers aan anti-regerings-manifestaties, waarbij zowel prominente activisten als deelnemers met een laag profiel kunnen worden aangehouden, alsook aan willekeurige detentie, buitengerechterlijke executies en andere mensenrechtenschendingen van tegenstanders van het regime.

Uit het gegeven dat de organisatie van en/of deelname aan anti-regeringsprotesten risico's op mensenrechtenschendingen en geweld met zich meebrengt en dat politieke opposanten en vreedzame betogers en activisten nog steeds kunnen te maken krijgen met repressie en geweld vanwege de veiligheidsdiensten, kan evenwel niet blijken dat er sprake is van grootschalige arrestaties van betogers of dat elke betoger systematisch zou worden geïdendeerd, dat elke opposant wordt opgepakt of anderszins wordt geïdendeerd door de Angolese autoriteiten of dat het loutere lidmaatschap van een oppositiepartij of een studentenvereniging de negatieve aandacht van de autoriteiten genereert.

Het loutere gegeven dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak.

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van politieke activiteiten of een politiek profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Angola. Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Bij de beoordeeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging in zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Angola, zoals deze blijken uit objectieve bronnen.

Een individuele beoordeeling is derhalve noodzakelijk.

4.3. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke ten gevolge hiervan een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad immers dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde lidmaatschap van een studentenvereniging in Angola en dat hij als lid van deze vereniging betrokken zou zijn geweest bij het organiseren van manifestaties, laat staan dat hij om die reden wordt geïdendeerd en vervolging door de Angolese autoriteiten moet vrezen. De Raad baseert zich hiervoor op volgende bevindingen.

4.4. Net zoals de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over essentiële elementen van zijn relaas vaag, weinig overtuigend en op bepaalde punten zelfs tegenstrijdig zijn, met name voor wat betreft de andere leden van de studentenvereniging die een studentenmanifestatie wilden organiseren en zijn activiteiten voor deze vereniging.

Vooreerst stelt verzoeker dat de studentenvereniging bestond uit vier leerlingen uit zijn school en voorts uit leerlingen van andere scholen (NPO, p. 17). Verzoeker kan evenwel geen enkele andere persoon noemen die betrokken was bij deze studentenvereniging, tenzij zijn eigen klasgenoten die hij overigens slechts bij voornaam kent.

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis hierover te vergoelijken door erop te wijzen dat hij vaak niet fysiek aanwezig was op vergaderingen, de communicatie grotendeels via whatsapp verliep en zijn taak erin bestond om naar andere scholen te gaan om activiteiten aan te kondigen. Hij weet hiermee echter niet te overtuigen. Verzoeker zegt zelf dat het een *“vereniging van scholen”* was, met als voornaamste activiteit het organiseren van interschoolse activiteiten en het verdedigen van de belangen van studenten (NPO, p. 16, 17, 18). Heel de doelstelling van een dergelijke organisatie is juist net contact met die andere scholen. In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat verzoeker, die naar andere scholen diende te gaan om activiteiten aan te kondigen, er geen enkel aanspreekpunt zou hebben noch weet had van wie de verantwoordelijke was die werd ingelicht over zijn komst (NPO, p. 30). Ook indien de communicatie grotendeels via whatsapp verliep, dan mag redelijkerwijze worden aangenomen dat hij uit deze

communicatie een aantal namen heeft onthouden, quod non. Het louter kunnen opsommen van namen van scholen of verwijzen naar staatsscholen doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker verklaart overigens tot tweemaal toe fysiek aanwezig te zijn geweest op de vergaderingen over de manifestatie die zij zouden gaan organiseren, waarbij ideeën werden uitgewisseld en beslissingen werden genomen over het af te leggen traject en het drukken van affiches. Dat hij desondanks niet één iemand van buiten zijn klas bij naam kan noemen die ook betrokken was bij die activiteiten, is niet geloofwaardig. Hij verschoont dit niet door erop te wijzen dat op deze vergaderingen wel een dertigtal mensen aanwezig waren. Bovendien gaf hij aan dat, als er dan echt een fysieke vergadering was voor het organiseren van studentenactiviteiten, meestal iemand van zijn school afsprak met één of een aantal personen van die andere school (NPO, p. 30). Aangezien deze vergaderingen duidelijk in meer besloten kring gebeurden en verzoeker verklaart dat hij ook aan verschillende van deze vergaderingen had deelgenomen (NPO, p. 20; verzoekschrift p. 4-5), mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij ook namen kent van een aantal personen uit andere scholen.

Wat betreft de vergaderingen waarop hij fysiek aanwezig was, spreekt verzoeker zich in het verzoekschrift overigens tegen waar hij stelt dat er een verwarring is tussen vergaderingen betreffende de manifestatie en andere vergaderingen. Uit nadere lezing van het gehoorverslag kan zulks niet blijken.

Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat hij enkel deelnam aan vergaderingen op 1 en 8 november 2017 betreffende de manifestaties; er waren voordien al vergaderingen geweest met betrekking tot de organisatie van studentenactiviteiten, maar daarop was hij niet aanwezig: *“Er waren voordien al vergaderingen geweest waar ik niet aanwezig was. Degene waar ik aan deelgenomen heb, waren van 1 en 8 november.”* (NPO, p. 18).

Later stelt verzoeker dat op 1 november de eerste vergadering over de manifestatie plaatsvond (NPO, p. 18). Nog later stelt hij dan weer dat er voor de vergaderingen op 1 en 8 november wel degelijk al verschillende vergaderingen waren geweest waaraan hij al had deelgenomen, maar dat dit was om activiteiten te organiseren (NPO, p. 20).

Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

In de bestreden beslissing wordt terecht bemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt waar hij aanvankelijk slechts de activiteiten aanhaalt sinds het idee voor een manifestatie was ontstaan (op 1 en 8 november), waarbij hij bovendien stelt dat er voordien vergaderingen waren waar hij niet aan deelnam, om daarna te stellen dat hij voordien wel degelijk deelnam aan vergaderingen.

Dat hij *“meestal niet”* aanwezig was op deze *“andere”* vergaderingen, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, kan uit gehoorverslag niet worden afgeleid noch kan blijken dat hieromtrent enige verwarring heerst. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Tevens is het frappant dat verzoeker de familienamen niet kent van zijn eigen klasgenoten die waren betrokken bij deze studentenvereniging. Zijn uitleg dat scholieren in Angola elkaar met de voornaam aanspreken, kan verzoekers gebrekkige kennis op dit punt niet verschonen. Ook in België spreken scholieren elkaar aan met de voornaam, wat evenwel niet wegneemt dat de familienamen van klasgenoten ook gekend zijn. Van verzoeker kan derhalve ook redelijkerwijs hetzelfde worden verwacht, minstens dat hij de achternamen kent van de drie klasgenoten met wie hij gedurende twee jaar in een studentenvereniging heeft gezeten. Bovendien bemerkt de commissaris-generaal terecht: *“Later in het onderhoud stelt u met betrekking tot de leden van uw eigen school nog dat F.(...) van jullie vier de verantwoordelijke was voor jullie school (NPO, p. 21). Eigenaardig genoeg spreekt u later over “A.(...)”, wanneer u het over de verantwoordelijke heeft. Gevraagd naar Anderson corrigeert u zich meteen en stelt u over “F.A.(...)” te spreken. Aangezien u eerder verklaarde geen achternamen van uw schoolgenoten te kennen, wordt u gevraagd of A.(...) dan de achternaam van F.(...) is. U stelt dit niet te weten en verklaart vaagweg dat jullie deze persoon A.(...) of F.(...) of A.F.(...) noemden (NPO, p. 25). Er kan echter niet worden ingezien waarom u dan niet meteen de volledige naam van F.(...) gaf, gevraagd naar de achternamen van uw schoolgenoten, zelfs indien u niet zeker was of het inderdaad een achternaam betreft.”* Verzoeker slaagt er niet hier een ander licht op te werpen. Sowieso neemt de bewering dat hij niet van iedereen de volledige naam kan kennen, niet weg dat verzoeker wordt verondersteld de verschillende personen die hij in zijn asielrelaas aanhaalt consequent op dezelfde manier te benoemen.

Verder is verzoeker vaag omtrent de oorsprong van het idee om een manifestatie te organiseren. Stellen dat het idee organisch, geleidelijk aan is ontstaan op basis van de heersende groepsdynamiek komt weinig overtuigend over. Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, is het immers zeer onwaarschijnlijk dat tijdens de vergaderingen nooit is gezegd van wie het idee kwam, of dat verzoeker niet met

zijn klasgenoten heeft besproken wiens idee het was (NPO, p. 18). Minstens kan worden verwacht dat verzoeker weet of dit idee van zijn klasgenoten kwam of van buiten de school.

De kennis die verzoeker wel tentoonspreidt, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat en neemt niet weg dat hij, zoals hoger is gebleken, op bepaalde essentiële punten schromelijk tekort schiet waardoor niet langer kan worden aangenomen dat hij was betrokken bij de studentenvereniging en de activiteiten en manifestaties die in dit kader werden georganiseerd.

4.5. Bovendien legt verzoeker weinig coherente verklaringen af omtrent de organisatie van de manifestatie. De commissaris-generaal bemerkt terdege: *“Wat betreft de organisatie van de manifestatie, stelt u dat “we vonden het wel vreemd dat telkens als we een vergadering hadden, er auto’s van de recherche SIC langsreden. Dat vonden we heel vreemd, want er was nergens informatie over te vinden. Dus we dachten dat er info gelekt werd”*– (NPO, p. 14). Nochtans verklaart u later dat u naar scholen ging om studenten uit te nodigen deel te nemen, zo was M.(...) immers ook op de hoogte, en stelt u een brief te hebben geschreven naar de school over jullie aankomende manifestatie (NPO, p. 14, 24-26, 31). Deze verklaringen staan in schril contrast met uw eerdere bewering dat er nergens informatie te vinden was over deze manifestatie.” Verzoeker laat dit motief onbesproken.

4.6. Verder stelt de commissaris-generaal terdege vast dat ook verzoekers verklaringen over de bron van zijn informatie omtrent de uiteindelijke arrestaties, bijzonder vaag zijn. Zijn beweringen over de (vele) arrestaties en folteringen zijn gebaseerd op één vage getuigenis van een vriend D., waarna hij opvallend weinig moeite gedaan heeft om te achterhalen wat er nu eigenlijk juist gebeurd is. Zo heeft verzoeker geen idee hoeveel mensen werden gearresteerd en stelt hij dat hij slechts weet dat het er “veel” zijn, waaronder zijn drie klasgenoten, en dat hij van de anderen geen weet heeft. Verzoeker blijkt zich zelfs, toen hij nog in Angola was, volledig te hebben afgesloten en heeft slechts getracht zich te informeren via het internet toen hij reeds bij zijn tante (in België) verbleef (NPO, p. 22, 23). Verzoeker tracht dit te vergoelijken door te stellen dat hij uit angst te worden gevonden, niet langer wilde communiceren via whatsapp, maar overtuigt niet. Van verzoeker, die vreesde mogelijk te worden gearresteerd door de SIC, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en al het mogelijke doet om, nog voor hij zijn land van herkomst verlaat, te weten te komen hoeveel mensen er zijn gearresteerd en wat er van hen is geworden, bijvoorbeeld via de nummers die hij heeft door de whatsappgroep van de studentenvereniging; pas in België zou hij zijn gsm zijn kwijtgespeeld. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij heeft nagelaten dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en ondergraaft zijn geloofwaardigheid.

Bovendien zijn ook verzoekers verklaringen over zijn betrachtingen en deze van zijn tante in België om via contact met zijn thuisland meer informatie te verkrijgen over de situatie daar, wisselend ad hoc naargelang de vraagstelling en komen deze bijgevolg weinig doorleefd over. De commissaris-generaal licht op omstandige wijze toe: *“Gevraagd of u geprobeerd heeft met iemand contact op te nemen, stelt u dat u gestopt bent met Facebook om zo weinig mogelijk contact te hebben, maar dat uw tante regelmatig belt om nieuws te horen over de tante die gearresteerd werd, tot nu toe zonder nieuws te ontvangen* (NPO, p. 26). *Gevraagd of uw tante weet wat jullie familie in Angola doet om informatie over uw gearresteerde tante te krijgen, antwoordt u kortweg “ik denk het wel”.* *Gevraagd wat ze dan zoal doen, stelt u dat het al weer enige tijd geleden is, maar dat uw tante de familie vroeg in de mortuaria te gaan kijken. Gevraagd of uw tante dan ook informeerde naar uw vrienden, antwoordt u aanvankelijk ontkennend. Wanneer wordt opgeworpen of u haar dan niet vroeg dit te doen stelt u plots dat ze er wel degelijk naar gevraagd zal hebben, maar dat de personen waarmee zij contact heeft hen niet kennen. Ze zou ook gevraagd hebben naar de school te gaan en te vragen of er daar informatie was, maar niemand was op de hoogte. Gevraagd of u nog contact heeft met D.(...), stelt u dat het de laatste tijd niet lukt hem te contacteren en dat hij slechts wist te zeggen dat niemand is teruggevonden (zie supra)* (NPO, p. 27).” Verzoekers vage, wisselende verklaringen over wat er nu eigenlijk gebeurde en hoe hij zelf niet meer informatie trachtte te verkrijgen maar het aan zijn tante overlaat *“omdat de feiten een diepe indruk op hem hebben gemaakt en hij zich eerder op afstand wenste te houden”* (verzoekschrift p. 9), getuigen van weinig interesse in de opvolging van zijn problemen in Angola, wat onverenigbaar is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De bevinding van de commissaris-generaal dat over de arrestaties en foltering van de organisatoren van de manifestatie niets is terug te vinden in de geschreven pers of de mensenrechtenrapporten acht de Raad in deze overtuigend.

4.7. Verzoekers kennis omtrent de politieke situatie en manifestaties in Angola is daarenboven zeer beperkt en soms zelfs foutief. De commissaris-generaal stelt terecht vast: *“Gevraagd of er voordien al manifestaties waren geweest met hetzelfde doel, antwoordt u dat er wel manifestaties zijn geweest, maar dat deze ruimer waren en dat mensen hierbij ook verdwenen (NPO, p. 20). Nochtans vond er, bijvoorbeeld, op 30 januari 2016 nog een studentenbetoging plaats tegen de toegenomen prijs van het universiteitsgeld, waarbij overigens ook geen arrestaties werden uitgevoerd. Daarnaast, waren er ook acties van leerkrachten (zie administratief dossier).*

(...)

Gevraagd naar voorbeelden van andere manifestaties, kunt u, ondanks dat u zelf stelt “er zijn er verschillende geweest”, enkel twee vage voorbeelden geven. De eerste blijkt uiteindelijk zelfs niet te zijn doorgegaan en u was niet in staat zich een jaar te herinneren (NPO, p. 25-26). Als tweede voorbeeld, verwijst u naar de zeer gemediatiseerde zaak van ‘15+2’. U verklaart hierover dat het gaat om dertien jongeren en nadien nog twee meisjes, die zijn opgepakt tijdens een manifestatie. Later, verwijst u ineens naar vijftien jongens en twee meisjes. Geconfronteerd met het verschil in uw verklaringen, stelt u opnieuw dat “het zijn er dertien en dan zijn er nog twee meisjes bijgekomen en werden ze 15+2 genoemd.” Gevraagd naar hun namen, kan u enkel Luaty Beirao en Nito Alves geven. U stelt verder ook nog, gevraagd naar wat er na hun arrestatie is gebeurd, “die zijn opgepakt, veroordeeld en een aantal zijn gevlucht, bijvoorbeeld naar Portugal en Spanje.” U verklaart ook nog dat het niet duidelijk is waarom zij juist zijn opgepakt (NPO, p. 26, 31). Ten slotte, stelt u dat er een ‘15+2 protest’ was in mei 2016.

*Met uitzondering van de twee namen, zijn uw verklaringen geheel foutief. ‘15+2’ bestaat immers uit zeventien mensenrechtenactivisten. Dertien personen werden gearresteerd tijdens een boekbespreking waarop Gene Sharp's *From Dictatorship to Democracy* werd gelezen en vreedzame methoden van protest werden besproken. Twee dagen later werden nog twee activisten gearresteerd. De autoriteiten klaagden ook twee vrouwelijke activisten aan, maar zij werden niet vastgehouden. De vijftien gearresteerden werden in voorhechtenis gehouden. Dan, op 28 maart 2016, werden de zeventien mensenrechtenactivisten allemaal veroordeeld tot gevangenisstraffen variërend van twee jaar en drie maanden tot acht jaar en zes maanden voor de misdrijven ‘voorbereidende handelingen van rebellie’ en ‘vereniging van misdadigers’. Op 29 juni 2016, werd hun gevangenisstraf omgezet in huisarrest door het Angolese hooggerechtshof. Vervolgens, in februari 2017, werd gerapporteerd dat alle ‘15+2’ mensenrechtenactivisten vrij waren en dat alle aanklachten waren weggefallen. Ten slotte, is er ook niets in de digitale geschreven pers of mensenrechtenrapporten te vinden over een ‘15+2 manifestatie’ in mei 2016 (zie administratief dossier).”*

De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat hij pas lid was van de studentenvereniging vanaf 2016 en hij op dat ogenblik nog niet naar manifestaties ging uit angst voor gewelddadig optreden, kan hier niet ter verschoning dienen. Er mag immers worden verwacht dat iemand die een manifestatie gaat organiseren in een land waar dit naar eigen zeggen een risicovolle onderneming is (NPO, p. 20), zich informeert over eerdere initiatieven die reeds werden genomen omtrent dezelfde problemen, minstens dat hij hiervan op de hoogte raakt tijdens zijn groeiende politieke bewustwording en in bijzonder tijdens het organiseren van de manifestatie en tijdens de interactie met andere manifestanten.

Verzoekers beperkte en zelfs foutieve kennis omtrent de politieke situatie en manifestaties in Angola valt niet te rijmen met zijn voorgehouden engagement bij het organiseren van een manifestatie met andere leden van de studentenvereniging en ondermijnt finaal de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

4.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de bovenvermelde onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De besproken bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

4.9. De documenten die verzoeker voorlegt, tonen verder geen nood aan internationale bescherming aan en hebben evenmin betrekking op de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van Angola. Deze documenten hebben immers louter betrekking op zijn persoonlijke identiteit en nationaliteit en hebben geen uitstaans met de thans door verzoeker voorgehouden vrees.

4.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Angola, oordeelt de Raad dat aan verzoekers vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht en dat zijn algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

5.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker geen concrete elementen aan waarmee hij aannemelijk maakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in voormeld artikel, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5.3. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES